

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 358

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 1 iunie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 401 din 13 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 105 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic	2–3
Decizia nr. 402 din 13 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 138 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	3–4
Decizia nr. 468 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	5–6
Decizia nr. 475 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 226 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	6–7
Decizia nr. 479 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 134 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	8–9
Decizia nr. 483 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești	9–10
Decizia nr. 484 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	10–12
Decizia nr. 585 din 4 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. 3, art. 30 alin. 1, art. 31 alin. 1, art. 34 și art. 156 din Codul de procedură civilă	12–13
Decizia nr. 602 din 6 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 și art. 317 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 401

din 13 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 105 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 105 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Câmpeni și de Nicolae Mircea Deoancă în Dosarul nr. 1.530/203/2009.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 8.065D/2009 și nr. 8.066D/2009.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea dispune, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conexarea dosarelor nr. 8.065D/2009 și nr. 8.066D/2009 la Dosarul nr. 8.064D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 4 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.530/203/2009, nr. 1.439/203/2009 și nr. 2.000/203/2009, **Judecătoria Câmpeni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 105 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic**, excepție ridicată din oficiu de instanța de judecată și de Nicolae Mircea Deoancă în dosarele nr. 1.530/203/2009, nr. 1.439/203/2009 și nr. 2.000/203/2009 ale acestei instanțe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 16, art. 21 și art. 44 din Constituție, deoarece proprietarul fondului forestier, persoană fizică sau persoană juridică, este lipsit de posibilitatea de a-și apăra dreptul său, în condițiile în care prejudiciul adus pădurii se recuperează de autoritatea publică centrală pentru finanțele publice, ca reprezentant al statului român, sau de către ocolul silvic care asigură serviciile silvice sau administrarea pădurii.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere

ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 105 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 27 martie 2008.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

„(1) *Prejudiciul adus pădurii, denumit în continuare prejudiciu, indiferent de natura juridică a proprietății și de suprafața pădurii avută în proprietate, se evaluează potrivit legii.*

(2) *Valoarea prejudiciilor din grupa I funcțională, din perdelele forestiere de protecție și din jnepenișuri se stabilește prin multiplicarea de două ori a valorii obținute potrivit legii.*

(3) *În situațiile în care prejudiciul evaluat potrivit prevederilor alin. (1) și (2) nu a fost recuperat de ocolul silvic care asigură serviciile silvice sau administrarea pădurii, acesta se recuperează de autoritatea publică centrală pentru finanțe publice, ca reprezentant al statului român.”*

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată.

Analizând criticile de neconstituționalitate, Curtea reține că acestea sunt neîntemeiate pentru considerentele ce urmează:

Referitor la critica de neconstituționalitate a textului de lege menționat față de art. 16 din Constituție, Curtea reține că aceasta nu poate fi primită. Prevederile de lege criticate prin care se stabilește modalitatea de calcul al prejudiciilor aduse pădurilor încadrate prin amenajamentul silvic, precum și posibilitatea de recuperare a prejudiciului, se aplică în mod egal tuturor persoanelor care se încadrează în ipoteza prevăzută de norma criticată.

Referitor la critica de neconstituționalitate față de art. 21 și art. 44 din Legea fundamentală, Curtea reține că normele criticate nu înlătură posibilitatea proprietarilor de păduri de a se adresa justiției și de a se prevala de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil, întrucât, potrivit art. 10 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 46/2008, aceștia fac parte din ocoalele silvice

private. Astfel, proprietarii de păduri își pot recupera prejudiciul evaluat potrivit legii prin ocolul silvic din care fac parte.

În plus, potrivit art. 8 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, din sumele încasate cu titlu de despăgubiri, 50% se acordă proprietarului pădurii în care s-a produs paguba, dacă acesta are asigurate serviciile silvice/administrarea pădurii în condițiile legii.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 105 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Câmpeni și de Nicolae Mircea Deoancă în dosarele nr. 1.530/203/2009, nr. 1.439/203/2009 și nr. 2.000/203/2009 ale acestei instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 402

din 13 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 138 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 138 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Dorin Stănescu în Dosarul nr. 3.756/89/2007 al Curții de Apel Iași — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.756/89/2007, **Curtea de Apel Iași — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 138 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Dorin Stănescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 16, 21, 44, 53 și 135 din Constituție, deoarece prin redactarea lor lapidară și lacunară lasă loc la interpretări de natură să aducă prejudicii patrimoniale grave persoanelor chemate să răspundă alături de debitor pentru starea de insolvență a acestuia.

Curtea de Apel Iași — Secția comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 138 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, text de lege care are următorul conținut: *„În caz de pluralitate, răspunderea persoanelor prevăzute la alin. (1) este solidară, cu condiția ca apariția stării de insolvență să fie contemporană sau anterioară perioadei de timp în care și-au exercitat mandatul ori în care au deținut poziția care ar fi putut cauza insolvența. Persoanele în cauză se pot apăra de solidaritate dacă, în organele colegiale de conducere ale persoanei juridice, s-au opus la actele ori faptele care au cauzat insolvența sau au lipsit de la luarea deciziilor care au cauzat insolvența și au făcut să se consemneze, ulterior luării deciziei, opoziția lor la aceste decizii.”*

Dispozițiile constituționale invocate sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 referitoare la liberul acces la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 135—Economia.

Examinând excepția, Curtea constată următoarele:

Prevederile art. 138 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la art. 16, 21 și 44 din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 1.134 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 24 noiembrie 2008, Curtea a reținut că aceste prevederi instituie răspunderea solidară a membrilor organelor de supraveghere din cadrul societății sau de conducere, precum și a oricărei alte persoane care a cauzat starea de insolvență a debitorului. Această răspundere solidară este condiționată de împrejurarea ca starea de insolvență să fie contemporană sau anterioară perioadei de timp în care persoanele respective și-au exercitat mandatul ori în care au deținut poziția care ar fi putut cauza insolvența.

Curtea a constatat că, în măsura în care conducerea debitorului este constituită dintr-un organ colegial, în ale cărui

atribuții intră adoptarea deciziilor referitoare la activitatea financiară a societății comerciale, inclusiv a deciziilor ce țin de operațiunile contabile și evidența în documente a acestora, instituirea prin lege a răspunderii solidare a membrilor acestui organ apare ca firească și pe deplin justificată. Astfel, date fiind consecințele grave ale faptelor ce se impută organului colegial, dacă prin dispozițiile criticate nu s-ar fi instituit prezumția de solidaritate și nu s-ar fi consacrat răspunderea tuturor persoanelor ce au participat la adoptarea deciziilor care au cauzat starea de insolvență, legea ar fi fost susceptibilă de a crea situații arbitrare, contrare principiilor constituționale. Nimic nu împiedică însă persoana împotriva căreia a fost promovată acțiunea în răspundere ca, în cadrul procesului în fața instanței, să utilizeze toate garanțiile procesuale prevăzute de lege pentru a-și proba nevinovăția. Sub acest aspect, art. 138 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 nu conține nicio dispoziție care să constituie o restrângere a dreptului la un proces echitabil.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că angajarea răspunderii membrilor organelor de supraveghere sau conducere nu are loc în orice condiții. Prezumția de solidaritate este inoperantă dacă persoanele în cauză, diligente fiind în organele colegiale de conducere ale persoanei juridice, s-au opus la actele ori faptele care au cauzat insolvența sau au lipsit de la luarea deciziilor care au cauzat insolvența și au făcut să se consemneze, ulterior luării deciziei, opoziția lor la aceste decizii. Prin urmare, adoptarea unei poziții contrare deciziei majoritare, formulată neechivoc, exonerează persoana în cauză de consecințele grave prevăzute de lege, astfel încât aceasta nu va mai putea fi obligată la suportarea unei părți din pasivul debitorului.

În ceea ce privește critica autorilor excepției referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale care consacră dreptul de proprietate privată și inviolabilitatea acesteia, Curtea a constatat că, deși membrii organelor de supraveghere din cadrul societății sau de conducere, precum și persoanele care au cauzat starea de insolvență a societății debitoare suferă o îngrădire în exercitarea atributelor dreptului lor de proprietate, având în vedere că, pe această cale, se asigură acoperirea pasivului debitorului insolubil și valorificarea drepturilor creditorilor și, întrucât, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, stabilirea conținutului și a limitelor dreptului de proprietate constituie atributul exclusiv al legiuitorului, reglementarea legală în sine nu relevă nicio contradicție cu textele constituționale de referință.

Considerentele și soluția pronunțată în această decizie își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 138 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Dorin Stănescu în Dosarul nr. 3.756/89/2007 al Curții de Apel Iași — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 468

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138
din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Alexandru Crișan senior și de Alexandru Crișan junior în Dosarul nr. 5.216/62/2006 al Curții de Apel Brașov — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.216/62/2006, **Curtea de Apel Brașov — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.**

Excepția a fost ridicată de Alexandru Crișan senior și de Alexandru Crișan junior într-un dosar având ca obiect procedura insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că textele legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) din Constituție, în sensul că încalcă dreptul fundamental la un proces echitabil, din moment ce prin această dispoziție legală se creează pentru debitor o situație procesuală vădit inferioară aceleia a creditorului. În acest sens, prin dispozițiile legale criticate, precum și prin alte dispoziții inserate în corpul Legii nr. 85/2006, se instituie prezumția de culpă a administratorului sau a cadrelor de conducere ale societății în ajungerea acesteia în stare de insolvență. Astfel, se răstoarnă sarcina probei în procesul civil. Principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și cel al dreptului la un proces echitabil presupun în mod esențial o egalitate de șanse pentru ambele părți aflate în proces, egalitate ce este garantată și prin punerea la dispoziția părților a aceluiași mijloc sau instrumente de care poate uza în realizarea propriilor interese. Aceste principii sunt serios lezate prin poziția privilegiată de care se bucură instituțiile bancare în cadrul raporturilor contractuale cu clienții și mai apoi în faza executării silite a actelor încheiate de aceste instituții.

Curtea de Apel Brașov — Secția comercială consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 138: „(1) În cazul în care în raportul întocmit în conformitate cu dispozițiile art. 59 alin. (1) sunt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolvență a debitorului, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, să fie suportată de membrii organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvență a debitorului, prin una dintre următoarele fapte:

- au folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane;
- au făcut acte de comerț în interes personal, sub acoperirea persoanei juridice;
- au dispus, în interes personal, continuarea unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți;
- au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea;
- au deținut sau au ascuns o parte din activul persoanei juridice ori au mărit în mod fictiv pasivul acesteia;
- au folosit mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăți;
- în luna precedentă încetării plăților, au plătit sau au dispus să se plătească cu preferință unui creditor, în dauna celorlalți creditori.

(2) Aplicarea dispozițiilor alin. (1) nu înlătură aplicarea legii penale pentru faptele care constituie infracțiuni.

(3) Comitetul creditorilor sau creditorul care deține mai mult de jumătate din valoarea tuturor creanțelor poate cere judecătorului-sindic să fie autorizat să introducă acțiunea prevăzută la alin. (1), dacă administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenței, persoanele culpabile de starea de insolvență a patrimoniului debitorului persoană juridică ori dacă acesta a omis să formuleze acțiunea prevăzută la alin. (1) și răspunderea persoanelor la care se referă alin. (1) amenință să se prescrie.

(4) În caz de pluralitate, răspunderea persoanelor prevăzute la alin. (1) este solidară, cu condiția ca apariția stării de insolvență să fie contemporană sau anterioară perioadei de timp în care și-au exercitat mandatul ori în care au deținut poziția care

ar fi putut cauza insolvența. Persoanele în cauză se pot apăra de solidaritate dacă, în organele colegiale de conducere ale persoanei juridice, s-au opus la actele ori faptele care au cauzat insolvența sau au lipsit de la luarea deciziilor care au cauzat insolvența și au făcut să se consemneze, ulterior luării deciziei, opoziția lor la aceste decizii.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii și art. 21 privind liberul acces la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 148 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 2 aprilie 2010, prin Decizia nr. 617 din 27 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iulie 2008, și prin Decizia nr. 82 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 19 februarie 2007, Curtea Constituțională a constatat că

acestea sunt constituționale. În cuprinsul celei din urmă decizii, s-a reținut că dispozițiile legale criticate „nu instituie prezumția de culpă a persoanei a cărei răspundere se solicită a fi stabilită”, ci „prevăd în concret natura faptelor păgubitoare pentru societatea comercială debitoare, fapte care au contribuit la ajungerea acesteia în stare de insolvență și care pot antrena răspunderea unor persoane din organele sale de conducere. Stabilirea existenței unor asemenea fapte și a măsurii în care ele au contribuit la ajungerea în stare de insolvență a societății comerciale debitoare se face cu respectarea tuturor normelor procedurale aplicabile și în dreptul comun, pe baza unui probatoriu complet și pertinent. În cadrul acestui proces, persoana a cărei responsabilitate se cere a fi stabilită poate exercita fără nicio îngrădire dreptul la apărare, precum și căile legale de atac”.

Soluția pronunțată de Curtea Constituțională prin deciziile menționate, precum și considerentele care au stat la baza lor își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu se invocă elemente noi, de natură a schimba această jurisprudență.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Alexandru Crișan senior și de Alexandru Crișan junior în Dosarul nr. 5.216/62/2006 al Curții de Apel Brașov — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 475

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 226 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Confana Industries” — S.R.L. în Dosarul nr. 2.212/86/2008 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 29 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.212/86/2008, **Tribunalul Suceava — Secția comercială,**

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 226 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind

de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 226 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Confana Industries” — S.R.L. într-un dosar având ca obiect un litigiu comercial.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dacă în situația excluderii asociatului din societate s-a prevăzut modalitatea în care fostul asociat poate beneficia de drepturile sale și s-a stabilit și modul de determinare a drepturilor asociatului retras, în situația retragerii benevole a asociatului, această modalitate nu este reglementată, fiind lăsată la înțelegerea părților, iar pentru situația în care acestea nu se înțeleg se poate apela la instanța de judecată. Or, în determinarea cotei de participare la activul societății trebuie avută în vedere inclusiv participarea asociatului ce se retrage la activitatea societății, la îndeplinirea scopului acesteia. Într-o societate de persoane încrederea reciprocă este premisa conlucrării pentru îndeplinirea obiectivelor sociale, pe o scară a intensității încrederii reciproce a asociaților nivelul de satisfacere a obligației de *afectio societatis* fiind principalul indicator. Textul legal criticat aduce atingere și prevederilor art. 45 din Constituție, îngrădind cadrul de desfășurare a activităților economice și afectând libera inițiativă, precum și art. 21 alin. (3) prin antrenarea implicită a răspunderii persoanei juridice față de acțiunile reprezentanților săi. Este afectat și dreptul de proprietate privată garantat de art. 44 din Constituție, datorită consecințelor pe plan financiar care decurg din reținerea răspunderii societăților comerciale pentru faptele administratorilor lor, comise din simpla postură de persoană fizică, mandatar al altei persoane fizice.

Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele legale criticate sunt constituționale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 226 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Confana Industries” — S.R.L. în Dosarul nr. 2.212/86/2008 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 226 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, prevederi care au următorul conținut: *„Drepturile asociatului retras, cuvenite pentru părțile sale sociale, se stabilesc prin acordul asociaților ori de un expert desemnat de aceștia sau, în caz de neînțelegere, de tribunal.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, precum și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că, în realitate, autorul excepției de neconstituționalitate este nemulțumit de modul de redactare a textului de lege, mai precis de *„formularea eliptică”* a acestuia. Or, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, *„Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”*.

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 479

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 134 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 134 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hanco Telecom” — S.R.L. în Dosarul nr. 13.626/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 13.626/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 134 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Hanco Telecom” — S.R.L. într-un dosar având ca obiect un litigiu comercial.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că art. 134 alin. (3) din Legea nr. 31/1990, care obligă acționarii să depună la sediul societății o declarație scrisă de retragere, împreună cu acțiunile, încalcă următoarele dispoziții constituționale: art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (1) și (2). Societatea pe acțiuni este o societate de capital în care legăturile și încrederea reciprocă între asociați nu este definitorie și decisivă în luarea hotărârilor de asociere sau retragere. Astfel, nu este de conceput ca retragerea din acestea să se facă într-o manieră foarte restrictivă, nefiind aplicabile principiile din cadrul societăților de persoane. Având în vedere faptul că acțiunile sunt titluri de valoare liber negociabile, atunci când un acționar dorește să se retragă din societate, trebuie să aibă dreptul să-i înstrăineze acțiunile conform voinței proprii, aceasta nefiind îngrădită de nicio măsură de interdicție.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 134 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, astfel cum au fost modificate și completate prin Legea nr. 441/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată, prevederi care au următorul conținut: *„Acționarii vor depune la sediul societății, alături de declarația scrisă de retragere, acțiunile pe care le posedă sau, după caz, certificatele de acționar emise potrivit art. 97.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și în art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că, în realitate, autorul excepției de neconstituționalitate este nemulțumit de modul de redactare a textului de lege, dorind modificarea acestuia. Or, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, *„Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”*.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 134 alin. (3) din Legea nr. 31/1991 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hanco Telecom” — S.R.L. în Dosarul nr. 13.626/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 483

din 20 aprilie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1)
din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Nicolae Oană și de Otilia Steliana Oană în Dosarul nr. 2.004/203/2009 al Judecătoriei Câmpeni.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 22 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.004/203/2009, **Judecătoria Câmpeni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești.**

Excepția a fost ridicată de Nicolae Oană și de Otilia Steliana Oană într-un dosar având ca obiect cererea de recuzare a unui executor judecătoreesc.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii consideră că dispozițiile criticate nu reglementează expres motivele de recuzare a executorilor judecătorești, dar cuprind în acest sens o normă de trimitere în conformitate cu care

executorii judecătorești pot fi recuzați numai dacă se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă. Prin limitarea motivelor de recuzare se înfrâng în mod evident dispozițiile art. 21 din Constituție, în același timp fiind îngădit dreptul de a obține recuzarea unui executor judecătoreesc care a dovedit atitudine partizană și neprofesionalism. Prin prevederile criticate se reglementează și o inegalitate între poziția părților în procedura de executare, creditorul având posibilitatea de a alege executorul care să instrumenteze procedura executării, în timp ce debitorului i se răpește această posibilitate. Prin acest mod de reglementare sunt încălcate prevederile art. 53 din Constituție, întrucât restrângerea acestor posibilități nu este motivată prin niciunul dintre motivele indicate limitativ de textul constituțional menționat.

Judecătoria Câmpeni apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind

executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000, prevederi care au următorul conținut: „*Executorii judecătorești pot fi recuzați în cazul în care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 cu privire la accesul liber la justiție și în art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești s-a mai pronunțat, prin raportare la critici asemănătoare, prin numeroase decizii. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.488 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 21 ianuarie 2010, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Cu acest prilej, Curtea a reținut că enumerarea limitativă a cazurilor în care executorul judecătoresc poate fi recuzat se circumscrie cazurilor de recuzare prevăzute de Codul de procedură civilă, cu excepția unor situații care sunt specifice activității judecătorilor. Pe cale de consecință, nici textul art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 nu încalcă principiile statuate de art. 21 și 53 din Constituție.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Nicolae Oană și de Otilia Steliana Oană în Dosarul nr. 2.004/203/2009 al Judecătoriei Câmpeni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 484

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Reinhard Hladik în Dosarul nr. 6.545/325/2008 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.545/325/2008, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991.**

Excepția a fost ridicată de Reinhard Hladik într-un dosar având ca obiect o plângere formulată în baza Legii nr. 18/1991.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că textul invocat încalcă mai multe dispoziții constituționale și convenționale. Art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție prevede, în favoarea cetățenilor străini și apatrizilor, posibilitatea dobândirii, prin moștenire legală, a dreptului de proprietate asupra terenurilor aflate pe teritoriul statului român. Rațiunea moștenirii legale constă în transmiterea patrimoniului de la defunct la succesor pentru ca acesta să îi continue personalitatea pe plan juridic, fiind îndreptățit și obligat asemenea autorului său. Ceea ce i-ar fi revenit defunctului îi revine succesorului, conform dispozițiilor Codului civil, care recunosc nelimitat succesorilor drepturi identice cu acelea ale persoanei la a cărei succesiune sunt chemați. În acest sens, dispozițiile art. 46 din Constituție sunt clare, garantând în mod expres moștenirea legală. Atât timp cât, potrivit art. 44 alin. (2) teza finală din Constituție, se prevede în mod expres că cetățenii străini pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor prin moștenire legală, fără a face distincție între regimul juridic al acestor terenuri și fără a excepta anumite terenuri, cetățenii străini, în baza calității de moștenitor legal, au posibilitatea legală de a dobândi în proprietate orice fel de terenuri, indiferent de regimul juridic al acestora.

Judecătoria Timișoara apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, prevederi care au următorul conținut: „*Cetățenii români cu domiciliul în străinătate, precum și foștii cetățeni români care și-au redobândit cetățenia română, indiferent dacă și-au stabilit sau nu domiciliul în țară, pot face cerere de*

reconstituire a dreptului de proprietate pentru suprafețele de terenuri agricole sau terenuri cu destinație forestieră, prevăzute la art. 45, care le-au aparținut în proprietate, dar numai până la limita prevăzută la art. 3 lit. h) din Legea nr. 187/1945, de familie, pentru terenurile agricole, și nu mai mult de 30 ha de familie, pentru terenurile cu destinație forestieră, în termenul, cu procedura și în condițiile prevăzute la art. 9 alin. (3)—(9).”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor cuprinse în art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi coroborat cu art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în art. 21 privind liberul acces la justiție, în art. 44 privind dreptul de proprietate privată din Constituție coroborat cu art. 1 din Protocolul 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și prevederilor constituționale cuprinse în art. 46 privind dreptul la moștenire, în art. 51 privind dreptul de petiționare și în art. 154 privind conflictul temporal de legi.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 s-a mai pronunțat, prin raportare la critici asemănătoare, prin numeroase decizii. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.002 din 6 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 23 noiembrie 2007, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Cu acest prilej, Curtea a reținut că dispozițiile Legii nr. 18/1991 au ca scop reconstituirea dreptului de proprietate sau constituirea acestuia în favoarea foștilor cooperatori, a moștenitorilor acestora și a altor persoane care la data intrării în vigoare a legii nu aveau calitatea de proprietari asupra terenurilor care constituie fondul funciar al României. Dreptul de proprietate al acestor persoane este reconstituit sau, după caz, constituit în temeiul și în condițiile legii. În acest context, legea prevede categoriile de persoane îndreptățite a formula cererile de reconstituire a dreptului de proprietate, dispozițiile art. 48 stabilind posibilitatea de a solicita reconstituirea și pentru cetățenii români cu domiciliul în străinătate, precum și pentru foștii cetățeni români care și-au redobândit cetățenia română, indiferent dacă și-au stabilit sau nu domiciliul în țară. Așadar, având în vedere obiectul de reglementare al legii — proprietatea funciară — și scopul declarat al acesteia — retrocedarea către foștii proprietari sau moștenitorii acestora a dreptului de proprietate asupra terenurilor preluate de cooperativele agricole de producție sau de către stat —, reglementarea condițiilor în care operează această retrocedare, inclusiv sub aspectul persoanelor îndreptățite, constituie opțiunea legiuitorului, condiționarea exercitării dreptului de a formula cerere de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor de calitatea de cetățean român reprezentând o astfel de opțiune, care este pe deplin constituțională.

Astfel, dispozițiile art. 44 alin. (2) teza a doua din Constituție, deși nu mai prevăd *in terminis* interdicția dobândirii dreptului de proprietate asupra terenurilor de către cetățenii străini și apatrizi, nu o înlătură, ci doar precizează cazurile și condițiile în care aceștia pot dobândi un asemenea drept, restrângând astfel sfera de aplicare a acestei incapacități speciale.

Potrivit normei constituționale, una dintre modalitățile de dobândire a dreptului de proprietate asupra terenurilor de către cetățenii străini sau apatrizi este moștenirea legală, ceea ce presupune că aceștia, după anul 2003, pot dobândi terenuri în condițiile dreptului comun (art. 650 și următoarele din Codul

civil), Legea nr. 18/1991, republicată, fiind o lege specială care îi are ca destinatari doar pe cetățenii români.

Pe de altă parte, legea are ca scop reconstituirea dreptului de proprietate în favoarea unor persoane care, la data intrării în vigoare a legii, nu aveau calitatea de proprietari. Prin urmare, nu se poate invoca, în aplicarea prevederilor Legii nr. 18/1991, garantarea și ocrotirea constituțională a dreptului de proprietate

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Reinhard Hladik în Dosarul nr. 6.545/325/2008 al Judecătorei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 585

din 4 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. 3, art. 30 alin. 1, art. 31 alin. 1, art. 34 și art. 156 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. 3, art. 30 alin. 1, art. 31 alin. 1, art. 34 și art. 156 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Kocsis Sandor în Dosarul nr. 1.594/1.371/2007 al Tribunalului Comercial Mureș — Falimente.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

În persoana reclamantilor, câtă vreme aceștia nu sunt titulari ai acestui drept ce urmează a se naște ulterior.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în decizia menționată își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Prin încheierile din 24 martie 2009 și 8 mai 2009, pronunțate în Dosarul nr. 1.594/1.371/2007, **Tribunalul Comercial Mureș — Falimente a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. 3, art. 30 alin. 1, art. 31 alin. 1, art. 34 și art. 156 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Kocsis Sandor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că dispozițiile legale criticate, chiar dacă nu vizează fondul cauzei, contravin prevederilor art. 21 din Constituție, în măsura în care judecarea cererii de recuzare nu se realizează în condiții de contradictorialitate. Or, respectarea principiului contradictorialității în cazul cererilor de recuzare este o necesitate, întrucât judecarea recuzării are rol de a stabili o condiție extrem de importantă a actului de justiție, și anume crearea premiselor unei judecăți independente și imparțiale, expresie a principiilor fundamentale ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale Constituției României.

Tribunalul Comercial Mureș — Falimente consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 29 alin. 3, art. 30 alin. 1, art. 31 alin. 1, art. 34 și art. 156 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 29 alin. 3: *„Judecătorul împotriva căruia e propusă recuzarea poate declara că se abține.”;*

— Art. 30 alin. 1: *„Recuzarea judecătorului se hotărăște de instanța respectivă, în alcătuirea căreia nu poate să intre cel recuzat.”;*

— Art. 31 alin. 1: *„Instanța decide asupra recuzării, în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultând pe judecătorul recuzat.”;*

— Art. 34: *„Încheierea prin care s-a încuviințat sau respins abținerea, ca și aceea prin care s-a încuviințat recuzarea, nu este supusă la nicio cale de atac.”*

Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai odată cu fondul.

Când instanța superioară de fond constată că recuzarea a fost pe nedrept respinsă, reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță.”;

— Art. 156: *„Instanța va putea da un singur termen pentru lipsă de apărare, temeinic motivată.”*

Când instanța refuză amânarea judecării pentru acest motiv, va amâna, la cererea părții, pronunțarea în vederea depunerii de concluzii scrise.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (1), art. 11 alin. (1), art. 16 alin. (2), art. 21 alin. (3), art. 24 alin. (1) din Constituție, precum și în art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. 3, art. 30 alin. 1, art. 31 alin. 1, art. 34 și art. 156 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Kocsis Sandor în Dosarul nr. 1.594/1.371/2007 al Tribunalului Comercial Mureș — Falimente.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 mai 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că instanța constituțională s-a pronunțat în numeroase cauze asupra constituționalității textelor de lege criticate, acesta fiind raportat la aceleași prevederi din Constituție ca și cele invocate în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 746 din 13 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 1 noiembrie 2007, și Decizia nr. 936 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 10 decembrie 2007. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție, întrucât judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii. Prin această reglementare legiuitorul a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri, încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca odată cu fondul, instanța superioară de fond urmând a reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță, atunci când constată că cererea de recuzare a fost pe nedrept respinsă.

Pentru aceleași considerente nu poate fi reținută nici critica privind încălcarea art. 24 privind dreptul la apărare din Constituție.

În ceea ce privește critica dispozițiilor art. 156 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că, în practica sa jurisdicțională, s-a mai pronunțat prin numeroase decizii asupra constituționalității acestor prevederi de lege. Astfel, prin Decizia nr. 490 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 iulie 2006, a statuat că dispozițiile art. 156 din Codul de procedură civilă nu constituie o restrângere a dreptului la apărare, ci reprezintă o măsură de descurajare a exercitării cu rea-credință a drepturilor procesuale prin cereri de amânare a procesului în scopul tergiversării acestuia și al împiedicării îndeplinirii justiției.

De asemenea, facultatea instituită pentru judecător de a nu acorda un termen pentru lipsă de apărare (caz în care se va amâna pronunțarea, la cererea părții, pentru depunerea de concluzii scrise) sau de a acorda un singur termen în acest scop implică responsabilitatea acestuia în îndeplinirea actului de justiție, iar pentru eventualele abuzuri sau greșeli de judecată datorate încălcării dreptului la apărare, legea prevede remediile necesare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 602

din 6 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 și art. 317 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 și ale art. 317 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă, excepție invocată de Petru Cibotariu în Dosarul nr. 10.106/99/2008 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.106/99/2008, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 și ale art. 317 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă**, excepție invocată de Petru Cibotariu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă este neconstituțional, deoarece reglementarea nulității recursului în cazul nemotivării lui în termen privează partea de dreptul la un proces echitabil și de dreptul de a-și apăra interesele într-o cale de atac efectivă. Astfel, în situația recursului declarat împotriva unei hotărâri pronunțate fără drept de apel, precum și în cazul calificării căii de atac ca fiind recurs (cazul în speță), ar trebui să se aplice procedura prevăzută de art. 287 alin. 2 din Codul de procedură civilă, în sensul că motivele de recurs să poată fi depuse până la prima zi de înfățișare. În ceea ce privește art. 317 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă, se susține că este neconstituțional, deoarece prevede în mod expres o limitare a motivelor pentru care poate fi introdusă contestația în anulare.

Tribunalul Iași — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, acesta îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare a Curții, prevederile art. 306 alin. 1 și ale art. 317 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă. Din examinarea concluziilor scrise depuse în dosarul instanței de judecată de autorul excepției, precum și a considerentelor încheierii de sesizare, în care au fost consemnate textele de lege la care se referă excepția, rezultă că obiectul acesteia îl constituie, în ceea ce privește art. 317 din Codul de procedură civilă, numai alin. 1 pct. 2 al acestuia. Astfel fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 și ale art. 317 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins:

— Art. 306 alin. 1: „*Recursul este nul dacă nu a fost motivat în termenul legal, cu excepția cazurilor prevăzute în alineatul 2.*”;

— Art. 317 alin. 1 pct. 2: „*Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului:*

[...] 2. *când hotărârea a fost dată de judecători cu călcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență.*”

În susținerea excepției se invocă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 privind dreptul la apărare, cu raportare la art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că dispozițiile art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală și la aceleași critici ca și în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 312 din 6 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 4 mai 2006, Curtea a statuat, în esență, că, în privința condițiilor de exercitare a căilor de atac, legiuitorul poate să reglementeze termenele de declarare a acestora, forma în care trebuie să fie făcută declarația, conținutul său, instanța la care se depune, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate și

altele de același gen, fără ca prin aceasta să se aducă atingere dreptului în substanța sa sau principiilor și textelor constituționale de referință. Astfel, Curtea de la Strasbourg, în *Cauza Beles și alții contra Cehiei* din 12 noiembrie 2002, a constatat că dreptul de acces la un tribunal nu este absolut și se pretează la limitări implicit admise, în special în ceea ce privește condițiile de admisibilitate a unui recurs, având în vedere că presupune reglementarea din partea statului, care se bucură, în această privință, de o anumită marjă de apreciere. Pentru aceste motive Curtea nu a reținut critica privind încălcarea art. 21 și 24 din Constituție, precum și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, prin Decizia nr. 375 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 22 mai 2007, Curtea a statuat că nu poate să constate, așa cum solicită autorul excepției, incidența dispozițiilor art. 287 alin. 2 din Codul de procedură civilă, în locul celor ale art. 306 alin. 1

din același cod. Recalificarea căii de atac din apel în recurs și, în consecință, respingerea recursului ca fiind lovit de nulitate din cauza nemotivării acestuia în termenul prevăzut de lege constituie o problemă de interpretare și de aplicare a legii ce aparține competenței instanței judecătorești, iar nu competenței instanței de contencios constituțional.

Tot astfel, dispozițiile art. 317 alin. 1 din Codul de procedură civilă au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 1.452 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 16 decembrie 2009, și Decizia nr. 122 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 16 aprilie 2008, prin care Curtea a respins, pentru considerentele acolo reținute, excepția de neconstituționalitate. Întrucât nu au intervenit elemente noi, cele statuate anterior de Curte își mențin valabilitatea.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 și ale art. 317 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă, excepție invocată de Petru Cibotariu în Dosarul nr. 10.106/99/2008 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

